

Bestemmelser, saaledes at de Statsskove, som ved Salg gaae over til at blive privat Eieendom, i Almindelighed gaae ind under den i saa Henseende gjældende Skovlovgivning af 1805, medens vi dog ligeledes have været enige i at gjøre de Undtagelser fra den almindelige Regel, hvortil her er fremsat Forslag fra Regjeringens Side. Paa Sagens nuværende Standpunkt skal jeg iøvrigt ikke indlade mig videre, men kun henholde mig til Betænkningen. — De Endringsforslag, som ere stillede af flere ærede Medlemmer, har Udvalget ikke troet at kunne tiltræde, men jeg skal forbeholde mig at udtale mig nærmere derom, efterat de ærede Forslagsstillere have haft Leilighed til at begrunde deres Ansuelser. — Endnu skal jeg kun bemærke, at der under 13de Marts til Udvalget er henviist et Andragende fra en Enke, som er Hunsfæster paa en af de Skoveiendomme, om hvis Salg her er Spørgsmaal, nemlig Buderupholms Skov. Hendes Andragende gaar ud paa, at hun formener sig berettiget til at faae Loven om Domainehøndergøbjets Salg af 8de April 1851 anvendt paa sig, men Udvalget har inddraget Oplysninger om, at Regjeringen ikke finder denne Lov anvendelig paa dette Tilfælde, og man finder ikke tilstrækkelig Grund anført for det Modsatte. Under alle Omstændigheder er dette en Sag, som den paagjældende Andragerinde kan, hvis hun dertil maatte finde Anledning, faae afgjort ved Lands Lov og Ret, men det er ikke forekommet Udvalget, at der var Anledning til fra Rigsdagens Side at stille noget Forslag derom imod Regjeringens Ansuelse.

Steenstrup: Ved 1ste Behandling af denne Sag tillod jeg mig at rette det Spørgsmaal til den høitærede Finansminister, om det var Lovforslagets Mening, at disse Skove, forsaavidt det ikke med Hensyn til enkelte udtrykkelig var udtalt, at der gaves Berettigelse til at sælge dem uden Fredskovsforpligtelse, skulde sælges med denne Forpligtelse, som gjælder ligeoverfor private Skove. Efter de Oplysninger, som ere fremkomne gennem en Skrivelse fra Finansministeren, er det mig imidlertid ikke muligt at see, at der ligger Andet i selve Lovforslagets Ord, end at Ministeren har Ful-

magt til at sælge alle disse Skove alternativt, enten med eller uden Fredskovsforpligtelse. Vel indrømmer jeg, at det efter denne Skrivelse er klart, at den nuværende høitærede Finansminister ikke har denne Ansuelse; men jeg paa- staaer kun, at Skrivelsen ikke viser, at Staten ikke har en anden Berettigelse ligeoverfor Statsskovene, end de Private have ligeoverfor Forordningen af 1805. For det Første behøver nemlig en almindelig Regel ligeoverfor den private Mand ikke at gjælde ligeoverfor Statsskovene, naar dette ikke udtrykkelig er fastslaaet i Loven, men hertil kommer, hvad der er Hovedsagen, at den private Mand efter Forordningen af 1805 har Leilighed til og Forventning om at kunne borthugge Skov, naar han planter anden Skov, som Indenrigsministeren gaar ud paa at anerkjende som tilstrækkelig Æquivalent. Det er nu udtrykkelig berørt i den Skrivelse, der findes aftrykt i Udvalgets Betænkning, at Staten har plantet saa mange Skove, som ikke eksisterede, da Forordningen af 1805 udkom, at den, efter det almindelige Princip, der er opstillet for de Private, vilde være berettiget til at kappe en heel Deel bort, fordi den har givet tilstrækkeligt Æquivalent paa andre Steder, og skøndt jeg indrømmer, at den nuværende høitærede Finansminister ikke vil benytte denne Ret, saa siger jeg, at hvis der kommer et andet Ministerium til Roret, som har en anden Ansuelse, kan man gaae videre, end der staaer i selve Lovens Ord. Der kan jo imidlertid gaae mange Aar hen, inden Loven kan blive anvendt paa alle Skovene, og jeg er derfor af den Ansuelse, at naar det ærede Fleertal vil forebygge, at der sælges andre Skove uden Fredskovsforpligtelse end de, der ere nævnte i Motiverne, maa der stilles Endringsforslag til Loven, som den foreligger fra Regjeringen. Jeg er ikke blandt dem, som ville stemme for alle Skovenes Bortrykning, og jeg vilde ikke foreslaae, at Staten skulde gaae ind herpaa, men jeg siger kun, at, saaledes som Forslaget foreligger, og paa Grund af den Kjendsgjerning, at Staten har plantet store Arealer siden 1805, har den Lov til at realisere enkelte Skove og at sætte andre istedet; men naar Staten har denne Ret, seer jeg ikke, at der kan være noget Stødende i, at den anvender den, om den end ikke vil give Private